

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2024 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Jankowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej Mirosława Zelanta

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2024 roku sprawy R. W., syna W. i K. z d. W., urodzonego (...) w M., oskarżonego z art. 226 § 1 kk i in., na skutek apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 15 listopada 2023 roku, w sprawie II K 195/23

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1/ uchyla orzeczenie o karze łącznej z pkt II;

2/ uniewinnia oskarżonego R. W. od czynów zarzucanych w pkt II i III i w tej części kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;

II. Uznając, że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu R. W. w pkt I, kwalifikowanego z art. 226 § 1 kk, jest znikoma na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 kpk uchyla zaskarżony wyrok w tym zakresie i postępowanie karne umarza, a kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 45/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 15 listopada 2023 roku, w sprawie II K 195/23

1.1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego R. W.

oskarżony

pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego

1.1.3. Granice zaskarżenia**1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej

	drugiego z czynów zarzucanych oskarżonemu, kwalifikowanego z art. 178a § 4 kk	
#	art. 438 pkt 2 kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k - rażąca niewspółmierność kary grzywny	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.2.1. Ustalenie faktów

1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1.2.2. Ocena dowodów

1.2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut:	
	1/ Obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, polegającej na niezastosowaniu przez sąd pierwszej instancji art. 2 §	# zasadny # częściowo zasadny

	<p>2 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, a tym samym dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - błędną ocenę dowodu z zeznań pokrzywdzonych i na tej podstawie uznanie winy oskarżonego; - błędną ocenę dowodu z zeznań świadka E. W. poprzez uznanie, iż zeznania te uzgodnione zostały z oskarżonym, a w konsekwencji podważenie wiarygodności świadka; - błędną ocenę dowodu z zeznań świadka M. P. poprzez nieuwzględnienie braku potwierdzenia przez tego świadka użycia przez oskarżonego słów obelżywych, jak również przebiegu zdarzenia z dnia 13 grudnia 2022 roku przedstawionego przez pokrzywdzonego K. T., a była ona obecna cały czas na korytarzu sądowym; <p>2/ błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść poprzez przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonych.</p>	<p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Jakkolwiek sposób formułowania przez obrońcę zarzutów apelacyjnych budzi wątpliwości co do zgodności z prawem procesowym, co w szczególności dotyczy połączenia zarzutu obrazu art. 7 kpk z zarzutem równoczesnej obrazu art. 5 § 2 kpk, czy też przedstawienia jako samodzielnego</p>		

zarzutu obrazy art. 2 § 2 kpk, formułującego zasadę ogólną prawdy materialnej, a więc niemogącego być podstawą prawną zarzutu apelacyjnego, to jednak nawet ogólnikowe kwestionowanie klasyfikacji dowodów proponowanej w zaskarżonym wyroku pozwoliło na osiągnięcie zamierzonego i to najdalej idącego celu, to jest jego zmiany co do istoty. Analiza dowodów wynikająca z uzasadnienia zaskarżonego wyroku razi bowiem dowolnością, kompletnie nie dostrzega informacji płynących z ujawnionego materiału dowodowego i pomija pierwszą i zasadniczą kwestię, którą należało wyjaśnić. Tę mianowicie, czy zatrzymanie oskarżonego w trakcie kontroli drogowej było legalne. Kontrola legalności zatrzymania sprowadza się do dokonania oceny, czy jest ono zgodne z obowiązującym prawem. W wyroku z 6.12.2004 r., SK 29/04, OTK-A 2004/11, poz. 114, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że legalność pozbawienia wolności należy widzieć możliwie szeroko, zgodnie z zasadami interpretowania konstytucyjnych określeń. Badaniu sądu podlega więc kwestia istnienia podstaw zatrzymania, ocena, na ile w zaistniałych okolicznościach zatrzymanie było dopuszczalne, prawidłowość zastosowanej procedury, potrzeba dalszego przebywania w stanie zatrzymania.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi braku oczekiwanej refleksji nad całym ujawnionym materiałem dowodowym i powoduje zasadne wrażenie, że zasadnicze znaczenie dla odtworzenia faktów miały zeznania osób sprawujących funkcje publiczne, co przełożyło się na nadanie im relacjom jakiegoś szczególnego znaczenia, skoro sąd zupełnie pominął obowiązek

zbadania najważniejszej dla ustaleń faktycznych kwestii, to jest legalności dokonanego zatrzymania, nie dostrzegając obowiązku ustosunkowania się do materiału dowodowego potwierdzającego linię obrony oskarżonego, a równocześnie zapominając o tym, że ustalenie bezprawności zatrzymania warunkowało ocenę dalszego zachowania oskarżonego, po tym jak został zakuty w kajdanki.

Skoro funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania oskarżonego, a ten kwestionował legalność tej czynności badanie podstaw do zatrzymania miało kluczowe znaczenie dla oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Tym bardziej, że obiektywne dowody wskazywały jednoznacznie, że oskarżony był całkowicie trzeźwy. Nie miał żadnego alkoholu we krwi, a lekarz pobierający krew do badania nie ujawnił ani jednego symptomu spożycia alkoholu, w tym jakiegokolwiek woni tego środka z ust. Należy też wyrazić zdziwienie analizą sądu a quo dotyczącą oceny wiarygodności linii obrony oskarżonego oraz jadącej razem z nim jako pasażerka żony w kontekście zarejestrowanego przebiegu zdarzenia – do momentu zatrzymania za pomocą kamery z telefonu przez oskarżonego i po zatrzymaniu – za pomocą telefonu przez G. S.. Z nagrania poprzedzającego zatrzymanie oskarżonego nie wynikają żadne obciążające go okoliczności. Z kolei z nagrania, które później wykonał jeden z funkcjonariuszy wynika jedynie rozgoryczenie oskarżonego tym, że został bezpodstawnie zatrzymany, dziwił się, że funkcjonariusze nie odczuwają wstydu z powodu podejmowanych czynności, w tym

narażając go na dodatkowe koszty przewożenia lawetami samochodu z przyczepą. Nie sposób uznać zatem by nagrania te stanowiły dowód dla oskarżonego obciążający. A przecież to nie on nagrywał rozmowę. Jedynie z jednym momencie tenże, nie wiedząc przecież, że jest nagrywany, znieważył świadka T. kierując do swojej żony obraźliwą wypowiedź dotyczącą tego funkcjonariusza. Tak więc nagrania te (znajdują się w materiale dowodowym protokoły z ich odtworzenia) nie podważają linii obrony oskarżonego. Sąd zdaje się nie zauważyć też, że oskarżony znajdował się w skrajnie niezrozumiałej dla siebie sytuacji. Poddawany był kontroli zmierzającej do ustalenia jego stanu trzeźwości w sytuacji, kiedy był całkowicie trzeźwy. Stąd też ocena tonu głosu oskarżonego, jako „aroganckiego, prowokacyjnego” całkowicie pomija najistotniejszą w sprawie okoliczność. Tę mianowicie, że miał on prawo czuć się jak ofiara nadużycia władzy. Wyprzedzając tym samym uwagi odnoszące się do pozostałych dowodów zgromadzonych w trakcie postępowania stwierdzić należy, że nie było podstaw do zakwestionowania wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań jego żony tylko dlatego, że przeczą im relacje funkcjonariuszy Policji. Relacje, co do których można powziąć istotne wątpliwości co do ich wiarygodności, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Znamienne jest ustalenie sądu, że oskarżony został zwolniony z zatrzymania po badaniu stacjonarnym analizatorem wydechu znajdującym się na terenie KPP w S. o godzinie 16:59, po stwierdzeniu braku obecności

alkoholu (k. 164) sugerujące stwierdzenie tego braku dopiero po dziewięciu godzinach zatrzymania. A przecież dowody wskazywały jednoznacznie na to, że tenże brak jawił się jako oczywisty od momentu zatrzymania, skoro odczuwanie „silnej woni alkoholu z ust oskarżonego” się nie potwierdziło.

Zgodnie z przepisem art. 244 § 1 kpk Policja ma prawo zatrzymać osobę podejrzaną jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że popełniła ona przestępstwo i tylko wówczas, gdy jednocześnie zachodzi obawa ucieczki lub ukrycia się tej osoby albo zatarcia śladów, bądź tej nie można ustalić jej tożsamości, wreszcie – o ile istnieją przesłanki do przeprowadzenia przeciwko tej osobie postępowania w trybie przyspieszonym. Pierwszym warunkiem zatrzymania jest zatem uzasadnione przypuszczenie popełnienia przestępstwa. Wypada zatem temu właśnie zagadnieniu poświęcić szczególną uwagę, albowiem – jak się dalej okaże – w konkretnym przypadku ta przesłanka od samego początku podjętej przez funkcjonariuszy Policji interwencji nie istniała. Zatrzymanie dokonane zostało, zdaniem funkcjonariuszy, z powodu uzasadnionego przypuszczenia, że oskarżony, jako kierowca pojazdu mechanicznego, znajduje się w stanie nietrzeźwości. Oskarżony tę okoliczność od samego początku kwestionował twierdząc, że jest trzeźwy. Jakie zatem okoliczności przywołali funkcjonariusze by przeświadczenie oskarżonego o trzeźwości podważyć? Po pierwsze, w notatce sygnowanej datą 26.10.2022 roku (k. 1), a więc dzień po dokonaniu zatrzymania G. S. napisał „kierującego poddano badaniu na zawartość

alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A. – kolor czerwony – stan nietrzeźwości, od mężczyzny wyczuwalna była silna woń alkoholu w ust”. Zdawać by się mogło, że w tych okolicznościach nie pozostawało nic innego, aniżeli powzięcie uzasadnionego przypuszczenia popełnienia przez oskarżonego przestępstwa. Tyle tylko, że przedmiotowa notatka, jak też zeznania funkcjonariuszy nijak się mają do tych dowodów, które ustalenie o spożyciu przez oskarżonego alkoholu, jak też możliwości potwierdzenia takiego faktu zmysłem powonienia zdecydowanie podważają.

Przyznając cechę wiarygodności zeznaniom funkcjonariuszy Policji sąd a quo zdaje się zapomniał o obowiązku analizy tych dowodów, które w sposób obiektywny przeczyły ich relacjom, a w konsekwencji uniemożliwiły na podstawie ich zeznań budować ustaleń faktycznych.

Dokumenty wytworzone w trakcie postępowania przez Policję w różny sposób, w kontekście później ujawnionych dowodów, są zdumiewające. Zgodnie z protokołem zatrzymania (k. 62) oskarżony został zatrzymany w dniu 26 października 2022 roku o godzinie 07:15, a przyczyną zatrzymania było podejrzenie, że w dniu 26 października 2022 roku kierował pojazdem marki B. wraz z przyczepą będąc w stanie”. Tak się kończy zapis w protokole. Czyli w jakim stanie była osoba zatrzymana? Tego z protokołu się nie dowiemy. Czyżby była to tylko omyłka, czy może jednak próba uniknięcia odpowiedzialności za wpisanie okoliczności niemogącej znaleźć jakiegokolwiek potwierdzenia w

obiektywnym materiale dowodowym? Nie sposób na to pytanie odpowiedzieć, ale wiadomo równocześnie, że oskarżony miał oświadczyć, że „nie zna przyczyny zatrzymania i przysługujących praw” i odmówił złożenia podpisu pod protokołem. Czy można zgodzić się z oświadczeniem oskarżonego, że nie jest mu znana przyczyna zatrzymania? Bez wątpienia tak i to z dwóch niezależnych od siebie powodów. Po pierwsze, w protokole zatrzymania nie wpisano przyczyny zatrzymania. Po drugie oskarżony od samego początku podjętych wobec niego czynności w czasie kontroli drogowej nie okazywał jakichkolwiek oznak stanu wskazującego na spożycie alkoholu, a zeznania funkcjonariuszy Policji w tym zakresie należy ocenić jako zdecydowanie niewiarygodne. Tak samo, jak treść notatki sporządzonej przez G. S., że „od mężczyzny wyczuwalna była silna woń alkoholu z ust” (k. 1). Tenże G. S. potwierdził tę wersję w swoich zeznaniach mówiąc, że wyczuł od kierującego zapach alkoholu. Tę samą woń alkoholu z ust „wyraźnie” wyczuł drugi z funkcjonariuszy K. T. (2) (k. 18-19). Tymczasem nie ma żadnego dowodu mogącego taki fakt potwierdzić. Oskarżony zaprzeczył by był w stanie nietrzeźwości, kwestionował to przez całe postępowanie ujawniając inne okoliczności przeprowadzanej wobec niego kontroli drogowej. Stwierdził mianowicie, że funkcjonariusze mieli problem z urządzeniem, do którego oddał wydech i jakkolwiek był trzeźwy to cały czas utrzymywali, że jest nietrzeźwy. Stwierdził też, że kiedy zaczął dokumentować interwencję żeby mieć dowód jej bezpodstawności został mu wytrącony telefon z ręki

i natychmiast został przewrócony, wykręcono mu ręce, a świadek T. miał usiąść kolanem na głowę, dusząc i wciskając twarz w błoto. Oskarżony nie kwestionował tego, że w związku z takim zachowaniem funkcjonariuszy używał wulgarnych słów podkreślając jednakże wyjątkowość sytuacji w jakiej się znalazł, jego zdaniem – bezprawnego zatrzymania. Oskarżony ujawnił też w swoich wyjaśnieniach, że po przyjeździe na komendę po próbki do badania krwi był doprowadzony do alkometru stacjonarnego, który nie wykazał jakiegokolwiek alkoholu w wydychanym powietrzu, a mimo to pojechali pobrać krew do badań na zawartość alkoholu. Nie dość na tym pojawiło się też (k. 11) wydane na podstawie art. 129 ust. 2 pkt 13 ustawy Prawo o ruchu drogowym skierowanie na badania lekarskie z uzasadnienia którego wynika, że „w trakcie kontroli drogowej uderzał głową w szybę, kopał nogami w pojeździe, oświadczył, że choruje na serce, był nadpobudliwy, używał słów nieprzyzwoitych, nadużywał alkoholu”. Skąd w przywołanym dokumencie taka opinia o oskarżonym? Wszak żadnego potwierdzenia tej okoliczności nie ma. Na marginesie pojawia się kolejne pytanie. Skoro bowiem funkcjonariusz posiadał wiedzę, że oskarżony nadużywał alkoholu, to dlaczego nie zapisał informacji (obok uderzania głową w szybę, kopania nogami, używania słów nieprzyzwoitych) o fakcie dokonania celowego zniszczenia tapicerki?

Dokumenty miały zatem być dowodami uwiarygodniającymi wersję o spełnieniu przesłanki istnienia uzasadnionego przypuszczenia znajdowania się oskarżonego w stanie nietrzeźwości.

I oto pojawia się protokół pobrania krwi oskarżonego z tego samego dnia, o godzinie 9:25, z którego jednoznacznie wynika, że oskarżony nie jest pod wpływem alkoholu (k. 58) i nie jest on wyczuwalny również zmysłem węchu. Wynik badania stanu trzeźwości potwierdza jedynie zapis z protokołu, albowiem w nadesłanym do badania materiale w postaci krwi nie stwierdzono w ogóle alkoholu etylowego (k. 57). W tym momencie pojawiają się ni stąd ni zowąd jakieś kopie nie wiadomo jakich dokumentów sporządzonych prawdopodobnie w dniu 26.10.2022 roku (inne protokoły zatrzymania? k. 67, 68, 69, 70), które mają zapewne służyć jakiemuś, nie wiadomo do końca jakiemu celowi, albowiem okazało się, że w trakcie kontroli drogowej doszło do zatrzymania trzeźwego człowieka. Zeznania świadków funkcjonariuszy Policji oraz mająca je wspierać notatka urzędowa z k. 1 o silnej woni alkoholu z ust oskarżonego należy zatem ocenić jako niewiarygodne, a dokonane zatrzymanie oskarżonego jako bezpodstawne. Wszak jedynym powodem zatrzymania był „stan”, bez określenia jego związku z używkami. Również w zakresie dotyczącym okoliczności zniszczenia przez oskarżonego tapicerki samochodu policyjnego zeznania te nie zasługują na cechę wiarygodności. To relacji oskarżonego, człowieka trzeźwego, bezpodstawnie zatrzymanego przez Policję, należy przyznać cechę wiarygodności. Nawet bowiem, gdyby przyjąć, że do zniszczenia doszło za pomocą kajdanek, którymi był skrupowany oskarżony mając ręce z tyłu, nie ma żadnych podstaw by uznać, że miał on zamiar dokonania takiego uszkodzenia. To natomiast, że oskarżony znieważał funkcjonariuszy wynika z jego

wyjaśnień, acz jedynie dopuszczał on taką możliwość. Tyle tylko, że gdy się dostrzeże nielegalność dokonanego zatrzymania takie zachowanie oskarżonego należy ocenić jako społecznie znikomo szkodliwe, albowiem było jedynie odpowiedzią na bezpodstawne działania funkcjonariuszy Policji. Był dla nich widać „niegrzeczny”, jak to określił sąd a quo „arogancki, prowokacyjny”. Takiego rodzaju zachowanie nie może być tymczasem podstawą zatrzymania, a uwzględniając konkretne okoliczności miało swoje pełne usprawiedliwienie. Wiarygodność funkcjonariusza Policji K. T. (2) w zakresie okoliczności zdarzenia z dnia 13 grudnia 2022 roku w budynku Sądu Rejonowego w Szczytnie w perspektywie ujawnionych okoliczności jest również znacząco osłabiona. Nie ma bowiem żadnego obiektywnego dowodu, który mógłby linię obrony oskarżonego podważyć. Same zeznania funkcjonariusza, dostrzegając jego nastawienie do oskarżonego i ewidentny konflikt nie są wystarczającym dowodem sprawstwa. Tym bardziej, że linia obrony oskarżonego znalazła wsparcie w zeznaniach świadka M. P., co celnie dostrzegła autorka apelacji.

Dlatego też, odwracając analizę dowodów wynikającą z uzasadnienia zaskarżonego, ustalenia faktyczne oparto w postępowaniu odwoławczym o wyjaśnienia oskarżonego, zeznania jego żony, zeznania M. P., nagrania przebiegu interwencji oraz dokumenty potwierdzające trzeźwość oskarżonego w czasie podjętej wobec niego interwencji. Analiza powyższa dowodzi bowiem, że nie można było odrzucić tych

<p>dowodów na tej tylko podstawie, że nie potwierdzają zeznań świadków oskarżenia.</p> <p>Dlatego też zaskarżony wyrok zmieniono poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów kwalifikowanych z art. 288 § 1kk i z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 231a kk, a w przypadku czynu kwalifikowanego z art. 226 § 1 kk zaskarżony wyrok uchylono i umorzono postępowanie wobec uznania, że czyn ten charakteryzuje się stopniem społecznej szkodliwości określonej w ustawie jako znikoma.</p>		
<p>Wnioski:</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku co do istoty poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów</p> <p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny, albowiem w zakresie jednego z czynów wyrok uchylono i umorzono postępowanie karne</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Powody omówione w rozważaniach poświęconych zarzutom apelacji. Z oczywistych powodów nie mógł być przedmiotem rozważań wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Po pierwsze, autorka apelacji osiągnęła rezultat oczekiwany w apelacji już na etapie postępowania</p>		

odwoławczego. Po drugie, nie przedstawiła żadnych przesłanek umożliwiających ekstraordynaryjne skorzystanie z regulacji zawartej w art. 437 § 2 kpk.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
1.5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok zmieniono poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów kwalifikowanych z art. 288 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 231a kk;	
Związłe o powodach zmiany	
Powody omówione w części analizującej zarzuty apelacji.	

1.5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

1.5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
W zakresie czynu kwalifikowanego z art. 226 § 1 kk sąd odwoławczy przyjął ustalenia co do sprawstwa uznając równocześnie, że społeczna szkodliwość tego czynu jest znikoma, a tym samym nie stanowi on przestępstwa, co warunkowało orzeczenie o uchyleciu zaskarżonego w tej części wyroku i umorzenie postępowania. Powody zostały omówione w części analizującej zarzuty apelacyjne.		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

1.5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 kpk.

7. PODPIS

1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 15 listopada 2023 roku, w sprawie II K 195/23		
1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana